

Salonky

**Chci se stát
prezidentkou**

Anežka Pařízková

Hledáme Kolegu

Redaktor portálu Salonkyhk.cz

Co je náplní práce?

- zajišťovat denní zpravodajství z Hradce Králové
- podílet se na přípravě videozpravodajství
- aktualizovat sociální sítě

Co požadujeme?

- přehled o dění v Hradci Králové
- zapálení a ambici pracovat v médiích
- perfektní znalost českého jazyka
- na internetu se musíte cítit jako doma (rychlé webové zpravodajství, vnímání novinek, pokročilá znalost sociálních sítí)
- praxe v médiích (na podobné pozici) výhodou

Co nabízíme?

- zaměstnanecký poměr na plný úvazek
- zajímavou práci v oboru, zavádění technických novinek na mediálním trhu
- přátelský a profesionální tým

Životopisy posílejte na e-mail: monika@tn-media.cz

Salonky

OBSAH

Editorial

Duben, stále jsme tady

HYNEK ŠNAJDAR / šéfredaktor

Je to už přes rok, kdy do země vtrhla nákaza covid-19. Ta má dodnes vliv na dění ve společnosti. Musíme se řídit rozmanitými opatřeními, která mají uvést život do normálních kolejí. I když je doba složitá, nelenili jsme a opět přicházíme, tentokrát s dubnovým vydáním oblíbeného magazínu Salonky. Titulní stranu zdobí Anežka Pařízková, absolventka hradecké univerzity, působící na honorárním konzulátu v jihoamerickém Ekvádoru. Jak říká, chce jít do diplomacie a nebránila by se ani kandidatuře na prezidentku. Stejným materiálem magazínu je však rozhovor s architektky Krejčíkovými o dalším osudu Velkého náměstí v Hradci Králové. Gisela Klimešová z Hradce zase vypráví o svém pozoruhodném skutku, kdy darovala své dlouhé vlasy dívce trpící alopecíí, tedy jejich ztrátou. Co dělá v současné době český chlapecký sbor Boni pueri? O tom mluví v rozhovoru jeho ředitel Pavel Horák. Salonky vám přejí hezký čtenářský zážitek! ■

ANEŽKA PAŘÍZKOVÁ / str. 4 ▶ 8

KDYŽ SE ŘEKNE PROFESE

str. 10 ▶ 11

BONI PUERI

str. 20 ▶ 22

VELKÉ NÁMĚSTÍ

str. 13 ▶ 19

GISELA KLIMEŠOVÁ

str. 26 ▶ 30

Vydavatel: TN Média s. r. o., Branická 213/53, 147 00 Praha 4, IČO: 28847229, MK ČR E 23744, Sídlo redakce: areál letiště, Piletická 542, 503 41 Hradec Králové, www.salonkyhk.cz, Redakce: Hynek Šnajdar, tel.: 734 457 697, hynek@salonkyhk.cz, David Záruba, tel.: 777 466 138, david@salonkyhk.cz, Obchod, inzerce: Monika Klikarová, tel.: 733 353 695, monika@tn-media.cz, Grafika: Michal Kriegler, Jazyková korektura: Hedvika Landová, Distribuce: vybraná distribuční místa, Tisk: Tiskárna PRATR a. s., Náchodská 524, Trutnov, Sazba: TN Média s. r. o., Číslo ISSN: ISSN 2694-7757, Četnost: měsíčník, Počet výtisků: 10 000, Regionální mutace: Královéhradecko, Titulní strana: archiv Anežky Pařízkové.

INZERCE

Salonky

MAGAZÍN
VE KTERÉM MŮŽETE INZEROVAT
PR ČLÁNKY | INZERCE

Monika Klikarová

e-mail: monika@tn-media.cz
tel.: 733 353 695

Klavírista od Boh

Větší politická odpovědnost mi u nás bohužel chybí

Studovala politologii na Filozofické fakultě Univerzity Hradec Králové. Anežka Pařízková, která pochází z tohoto města, v současné době působí na honorárním konzulátu v jihoamerickém Ekvádoru, kam se poprvé dostala na podzim roku 2018. Diplomacie jí láká i do budoucna.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV ANEŽKY PAŘÍZKOVÉ

Snem velice aktivní mladé dámy, která během vypuknutí první vlny pandemie koronaviru pomáhala s repatriací obyvatel Evropské unie, za což ji ocenil rektor UHK, ale i český velvyslanec v Peru, je stát se českou prezidentkou. „Jde o dětský sen asi od deseti let. Určitě bych jako žena mohla do řízení státu přinést něco nového,“ řekla Anežka v rozhovoru pro Salonky.

Anežko, hned na úvod se musím zeptat: Kde se ve vás vzal zájem o věci veřejné a politické dění, že jste se vydala na dráhu politologie?

Mám pocit, že je to tak nějak odmala díky mým rodičům, kteří mě učili rozsáhlým obecným znalos-

tem, což znamenalo vědět od všeho alespoň trochu, a pak také díky sportování. Časté cestování pro mě objevilo zájem o mezinárodní vztahy a postupně se k tomu přidával i zájem nejen o aktuální politické dění, ale i o historii.

Čím je pro vás tento obor přitažlivý?

Ačkoliv politolog neznamená automaticky politik, už při studiu na gymnáziu jsem si říkala, že úspěšný politik přeci nemůže být člověk, který nestudoval fungování státu. Často jsem tíhla k tomu něco organizovat a vést skupinu lidí, proto jsem si říkala, že bych takhle mohla změnit i stát. Nejdříve jsem cestou politologie chtěla odhalit různé možnosti, jak toho vlastně docílit. Postupem času mě pak více než stát začaly lákat mezinárodní vztahy a konkrétně diplomacie. Líbí se mi, že je to spojení komunikačních i organizačních dovedností a zároveň také pomoc lidem.

Studovala jste na Filozofické fakultě Univerzity Hradec Králové. Co vám tato škola dala a jak na studentská léta zde strávená vzpomínáte?

Již teď na moje studia vzpomínám s velkou nostalgií a nevěřím, že ten čas strávený v Hradci tak rychle utekl. Díky naší „politologické partě“ jsem si studentský život mohla užít opravdu na maximum i mimo přednášky a semináře. S partou kamarádů jsme se snažili být aktivní v rámci Politologického klubu FF UHK a pořádat různé akce pro širší veřejnost i studenty. Každému z naší skupiny vděčím za něco nového, co jsem se od nich naučila. Byly to krásné časy. Co se týče mé alma mater samotné, je možné, že bez mých studií bych se pravděpodobně nepodívala zatím ani do Latinské Ameriky, ani do Afriky. V rámci studijních pobytů a pracovních stáží jsem se vzdělávala prakticky ve svém oboru a zároveň si zlepšila komunikační schopnosti v několika jazycích.

Nedávno jste získala magisterský titul, ale slyšel jsem, že je to pro vás málo. Co byste ještě ráda vystudovala?

Stále jsem ještě studentkou druhého magisterského oboru na Filozofické fakultě UHK katedry politologie, a to afrických studií. Nechtěla jsem se vzdát tohoto regionu, protože mě přitahuje stejně jako Latinská Amerika. Nemám ambice pokračovat v doktorských studiích, ale ráda bych se spíše vzdělala v oboru diplomacie a pokusila se dostat na diplomatickou akademii.

Rozhovor pro magazín Salonky vzniká na dálku, a to doslova. Jste totiž zrovna v Ekvádoru, kde působíte na stáži Honorárního konzulátu České republiky. Jak jste se ocitla v této pro Středoevropana vlastně exotické zemi? Přitahuje vás jihoamerické prostředí a španělský jazyk?

Do Ekvádoru jsem se poprvé dostala na podzim roku 2018, a to na studijní pobyt. Měla jsem sen podívat se na Galapágy a díky studiu v Ekvádoru jsem měla možnost si ho splnit. Nicméně už jsem na sobě začínala pozorovat únavu z neustálého cestování a různých tříměsíčních pobytů v odlišných zemích, a tak jsem si myslela, že je to moje poslední cesta. Naivně jsem věřila, že se na delší dobu usadím v Čechách a dodělám si školu. Realita byla taková, že jsem se po měsíci v České republice opět vrátila do Ekvádoru. Kouzlu Jižní Ameriky jsem propadla a zároveň se pro mě španělština najeďnou stala po mateřštině druhým jazykem.

Jak vás tam přijali?

Když jsem nastoupila na univerzitu v hlavním městě Quitu, byl to pro moje spolužáky možná vět-

ší šok než pro mě. Bylo znát, že blondáté Evropanky sem na výměnné pobyty moc nejezdí. Také jsem mezi většinou byla výrazně mladší, protože hodně Ekvádorců nejdříve pracuje, aby si následně mohli dovolit studia na lepší, ne státní univerzitě. Po pár dnech neustálých dotazů, kde naše země leží a jestli se u nás mluví rusky, si na mě všichni zvykli, byli moc milí a nápomocní. Přijali mě mezi sebe, a dokonce i profesori se snažili do svých výkladů zařadit například porovnávání politických situací našich zemí.

Co je náplní vaší práce? Čemu se konkrétně věnujete?

Obecně práce na honorárním konzulátě je především úřednická činnost, pokud nedojde k celosvětové pandemii. Nejčastěji se věnuji žádostem o doklady z českých úřadů, vyřizování žádostí o české občanství nebo poskytování informací pro cesty do České republiky nebo Ekvádoru a pomáhání s dokumenty včetně překladů pro vyřizování víz. Zároveň se snažím být nápomocná české komunitě, která bohužel nyní kvůli omezení setkávání a pořádání akcí není aktivní.

Musela jste překonávat kulturní odlišnosti? Jací jsou Ekvádorci ve srovnání s Čechy?

Těch odlišností je opravdu hodně. Ekvádorci si nelámou hlavu s dochvilností, ale pokud po vás něco chtějí, tak to ideálně musí být hned. Lidé chodí pozdě na předem domluvené schůzky a neuvědomují si, že člověk v ten den nečeká pouze na ně. Dalším výrazným rozdílem je vztah k rodině. Pro Ekvádorce je vždy na prvním místě, a to nemluvíme pouze o úzkém rodinném kruhu, ale také o všech bratrancích, tetách a podobně. Dodržují kontakt téměř denní všichni se všemi. Zároveň jsou často zděšení, když jim řeknu, že jsem jedináček. Hned se ptají na moje rodiče a co beze mě dělají...

Domů jste se zatím vrátila loni na svatbu své kamarádky a letos začátkem roku kvůli magisterským státnicím. Jak dlouho jste v Ekvádoru?

Nyní to bude dva a půl roku. Nejdříve jsem jezdila na kratší dobu, abych se vždy vrátila na zkouškové období do Čech, a protože jsem taky neměla víza. Nyní pracovní víza mám, takže zde pobývám většinu času.

Neschází vám rodina, kamarádi, Hradec Králové a české prostředí obecně?

Samozřejmě! Všichni a všechno několikánásobně, obzvláště nyní v aktuální světové situaci, kdy by

se neměl člověk s nikým ani moc scházet. Chybí mi pohodové časy, když jste si mohli s kýmkoliv a kdykoliv zajít na kávu nebo pivo. V Hradci jsem měla moc ráda kavárenský styl života, často jsem se chodila i na svoje oblíbená místa učit. V Quito není tolik útulných míst, kam by si člověk jen tak zašel na kávu a v poklidu zrelaxoval nebo místo využil na práci.

Do jaké míry vás, vaše aktivity a pobyt v cizině zasáhla covidová pandemie?

Asi tak jako většině z nás mi tato pandemie změnila veškeré plány, které jsem do blízké budoucnosti měla. Školu jsem chtěla dokončit o půl roku dříve a také konečně vzít mého ekvádorského přítele poprvé k nám. Jak se ale říká, vše zlé je k něčemu dobré. Díky uzavření hranic moje práce nabrala zcela jiný rozměr a já tak získala důležité životní zkušenosti, ze kterých budu ještě dlouho čerpat.

Jak se Ekvádor oproti České republice vypořádává s koronavirem?

Nejdříve jsem tu mluvila o tom, jak u nás v České republice to není tak drastické. Vyprávěla jsem, že se roušky nepoužívají všude a že se v létě už konalý dokonce nějaké koncerty. Pak se karta otočila. Tady bylo vše uzavřené, roušky, tvrdá opatření, nemohlo se cestovat mezi regiony a stále platil veškerý zákaz vycházení. V prvních měsících jsme dokonce nesměli vycházet z domu již po 14. hodině. Na nákupy bylo možné vyjet autem pouze jednou týdně, což způsobovalo nekonečné fronty u vstupu do supermarketu a často to vypadal, že po hodinovém čekání na vás ani nevyjde řada. Nesmělo se do přírody a velká část parků byla uzavřena. Když jsem se na skok podívala v červnu 2020 domů, byla jsem po těch třech uzavřených měsících v úžasu, že můžu ven do přírody a vidět se s kamarády. Po návratu do Ekvádoru se ale situace začala proměňovat. Zde se začalo postupně rozvolňovat, skončil zákaz vycházení, nicméně až doteď platí i venkovní nošení roušek a dodržování rozestupů. Možná i díky tomu jsou už všechny obchody otevřené a můžeme jít na jídlo i do restaurace.

Není to tak dávno, kdy jste byla oceněna rektorem hradecké univerzity i českým velvyslancem v Peru za pomoc s repatriací obyvatel Evropské unie v první vlně pandemie. Mohla byste tuto aktivitu přiblížit? V čem vaše pomoc spočívala?

Snažila jsem se pomoci všem Čechům, kteří se nacházeli v obtížné situaci kvůli zrušeným letům,

a zajistit, jak by se mohli dostat na některé z repatričních letadel. Velkým problémem bylo, že bohužel Česká republika nemohla do Ekvádoru žádné letadlo vyslat. Proto jsme se museli spoléhat na případnou pomoc ostatních evropských zemí. Byla jsem na telefonu a e-mailu 24 hodin denně, sedm dní v týdnu, protože někteří Češi se nacházeli opravdu v nepříjemných situacích. Letadla často odlétala i o víkend, takže nezbyval žádný den volna. Do toho bylo potřeba psát každý den tak zvaný covid report o aktuální situaci v Ekvádoru pro naše ministerstvo zahraničí. Doprava nebyla komplikovaná pouze z, ale také po Ekvádoru. Všichni měli z Evropanů strach, protože je neoprávněně odsuzovali za „přivezení“ covidu-19 do Ekvádoru. To způsobilo, že i taxikáři odmítali nabízet své služby a hotely nikoho nechtěly ubytovat. Uzavřely se hranice mezi regiony, což byl ten největší problém, jelikož většina českých turistů se nacházela mimo Quito, odkud odlétala většina letadel. Snažila jsem se vystavovat různá povolení tak, aby policie nedělala problémy a nechala cestující přejet mezi regiony. Největší akcí jsme podnikli, když jsme se s přítelem vydali v době absolutních zákazů pro tři Čechy, kteří se nemohli dostat z pralesa. Zhruba po 23 hodinách jsme se vrátili úspěšně zpět do Quita a tito Češi měli možnost odletět domů.

Předpokládám, že v Ekvádoru moc Čechů nežije. Kolik jich tam působí?

Česká komunita zde má zhruba 100 členů. Mezi ně

především patří tak zvaní „Čechoekvádorci“, většina z nich se již nenarodila v České republice.

Pracujete na honorárním konzulátu, nesměruje vaše budoucí kariéra do diplomatické sféry?

Doufám, že ano. Je to můj cíl, za kterým si již delší dobu jdu, a proto jsem se snažila sbírat zkušenosti, kde jen to šlo. Díky Univerzitě Hradec Králové jsem také absolvovala stáže například na Velvyslanectví ČR v Rabatu a pracovala jsem na CzechTradu v Santiagu de Chile. Každá z těchto zkušeností mě utvrdila v tom, že jsem si jistá, co chci dělat, a že mě to velmi baví.

Slyšel jsem, že byste chtěla být budoucí českou prezidentkou. Je to pravda?

Jde o dětský sen asi od deseti let. Jak jsem zmiňovala, je to nejspíš spojené s mojí tendencí organizovat věci. Mimo sbírání pracovních zkušeností pro tuto kariéru pracuji i na jazykové přípravě, protože si myslím, že by bylo fajn reprezentovat naši zemi i tím, že se dokážu domluvit v rodném jazyce se státníky z jiných zemí.

Pro Českou republiku by bylo určitě ctí, kdyby v čele prezidentského úřadu stala žena. Co si o tom myslíte?

Určitě by žena mohla do řízení státu přinést něco nového. Myslím si, že třeba u našich slovenských

sousedů je paní prezidentka Zuzana Čaputová krásným příkladem toho, že i ženy „umí vládnout“ a vydobýt si respekt nejen ve své zemi, ale i na mezinárodním poli. Líbí se mi tento typ reprezentace s grácií.

Jak vnímáte současnou hlavu státu?

Vzhledem k tomu, že hlavní pravomoci prezidenta jsou především reprezentativního charakteru, ráda bych viděla, že prezident prosazuje a hájí zájmy našeho státu tak, jak zní v jeho slibu, který skládá pro svoji funkci: „v zájmu všeho lidu a podle svého nejlepšího vědomí a svědomí“. Také věřím, že za současné situace je nutné alespoň v nějaké formě více promlouvat k lidem a nepřispívat k rozdělení obyvatel na dva tábory a více.

Vystudovala jste politologii. Není současná politická scéna, zvláště v dnešní nesnadné době, spíše jakousi parodií a nesmyslným politickým bojem? Sledujete ji?

Naši politickou situaci sleduji, nicméně k mé práci také patří sledovat i tu ekvádorskou. Občas se najdou silné společné rysy, což pro naši demokratickou zemi není příliš dobrá vizitka. V některých případech dokonce ekvádorskí politici dokážou reagovat lépe, pokud dojde k odhalení nějakého skandálu. Odstoupí, stáhnou se z politického života, a nakonec i utečou ze země. Větší politická odpovědnost mi u nás bohužel chybí. Neříkám, že útek ze země je řešením, ale přiznat chybu, omluvit se a v případě velké kauzy odstoupení řešením určitě je. Držení se u moci za každou cenu o nás ve světě pěkný obrázek nedělá.

Neschází v současném českém politickém prostředí výrazná osobnost?

Mám dojem, že výrazných osobností je v našem politickém prostředí více než dost, ale ne asi v tom smyslu, v jakém bychom si přáli. Nejspíš jsme teď v takové čekací fázi, kdy doufáme, že se objeví nějaký další tatíček národa nebo osvoboditel. Zároveň by mělo dojít k politickému obrození a nástupu mladší generace.

Které z politických postav historie, ať už českých, nebo zahraničních, si považujete a proč?

V rozhovoru pro Český rozhlas Hradec Králové jsem zmínila, že si vážím Václava Havla a ze zahraničních osobností například Winstona Churchilla. Pod facebookovým článkem s tímto rozhovorem se začaly objevovat nenávistné reakce, ať už na naše-

ho prvního českého prezidenta, nebo na moji osobu, kvůli vyjádření této náklonnosti. Je mi líto, že lidé tak rychle zapomínají a neváží si někoho, kdo pro naši zemi tolik udělal.

Odbočme nyní od politiky k vašim koníčkům. Podle mých informací máte ráda sport. Čemu jste se věnovala nebo věnujete?

Dříve jsem se závodně věnovala cyklistice, konkrétně MTBO, tedy orientáku na kole. Vyrůstala jsem v orientácké rodině a po basketbalu, běhu a kajaku jsem skončila právě u kola. To se pro mě na několik let stalo hlavní náplní a díky mezinárodním závodům, ME a MS jsem se podívala na spoustu zajímavých míst nejen v České republice, ale i v Evropě.

Co vás ještě baví a naplňuje?

Tancování, zpěv, procházky, studium jazyků a únikové hry. Delší dobu jsem potřebovala nějaký oddech a nechat mozek odpočívat. V Ekvádoru se mi moc stýská po naší fence Máše, do které je na dálku zamilovaný i můj přítel. Vzhledem k tomu, že žijeme v bytě bez vlastní zahrádky, pejsek tu nepřipadá v úvahu, proto alespoň došlo ke kompromisu a pořídili jsme si králíčka. Ten je nyní naší největší mimopracovní náplní.

Žijete nyní v cizí zemi. Stal se už Ekvádor vaší druhou domovinou? Měla jste možnost ho i jeho obyvatele už dobře poznat? Co máte na této zemi ráda?

I když tu nežiji dlouhou dobu, troufám si tvrdit, že díky tomu, že jsem byla přijata do ekvádorské rodiny, mohla jsem Ekvádor „zažít“ opravdu zblízka a poznávat místní tradice. Já jim naopak vysvětluji ty naše a učím je i českým zvyklostem. Líbí se mi, že jsou tomu otevření a rádi například ochutnávají naši kuchyni, především sladké, které tu pečou. Já zase zbožňuji místní stravu, která je často složena z mořských plodů a spousty čerstvého ovoce a zeleniny.

Jak dlouho potvrzujete vaše tamní mise?

Aktuálně mám platnou pracovní vízu do srpna tohoto roku, poté se uvidí, zdali si je ještě prodloužím nebo ne. S přítelem doufáme, že se bude v létě dát cestovat bez nějakého většího omezení a konečně se společně podíváme do České republiky. Už dlouho se těším, že mu budu moct ukázat krásy naší země.

Nyní nejsou moc příznivé časy na plánování, ale musím se ještě zeptat: Kam směřuje Anežka Pařízková?

Příznivé časy asi nejsou, ale i tak se je snažím využít na maximum. Právě se připravuji na zkoušky k obdržení jazykových certifikátů ze španělštiny a angličtiny tak, abych splnila jednu z podmínek k přijetí na diplomatickou akademii. Když se mi tento krok podaří, budu snad moci i nadále směřovat do diplomacie. Pokud něco nevyjde, věřím, že se najdou jiné možnosti, kde můj obor a získané zkušenosti uplatním. ■

Proslulá dětská léčebna je po rekonstrukci za 103 milionů

Světověznámá dětská léčebna Vesna v Janských Lázních má za sebou nejrozsáhlejší přestavbu v historii. Za 103 milionů korun se během dvou let změnila dispozice dvou pater mohutné budovy, jejíž stavbu před čtyřmi desítkami let realizovali italská stavitelé. V opravených prostorech vznikly především nové moderní pokoje, které nabízejí vyšší komfort. Rekonstrukce se týkala i administrativní části léčebny.

„Rozdíl srovnání původního a současného stavu je opravdu značný. Vše jsme se snažili vymyslet tak, aby to odpovídalo moderním trendům a hlavně vyšším požadavkům našich klientů na komfort. Věřím, že budou spokojeni,“ prohlásil ředitel Státních léčebných lázní Janské Lázně Martin Voženílek. Od rekonstrukce si slibuje hlavně to, že se díky zvýšenému standardu ubytování rozšíří možnosti poskytovaných služeb pro zahraniční klientelu. Ta se profiluje převážně z Ruska, post-sovětských států a arabských zemí. Nová oddělení budou samozřejmě sloužit i tuzemské klientele.

Státní podnik léčebných lázní rozdělil rekonstrukci, kterou prováděla královéhradecká stavební firma VALC, do dvou etap. První fáze byla dokončena loni v únoru, kdy došlo k přesunutí a vybudování kanceláří v nevyužívané půdní části šestého patra léčebny. V rámci přestavby zde vzniklo několik nových pokojů, cvičná kuchyňka i místnost pro muzikoterapii.

Druhou částí pokračovala rekonstrukce v uvolněných prostorech druhého poschodí, kde se léčebna rozrostla o nadstandardně zařízené pokoje apartmánového typu. „Z původních pokojů, které neměly sociální zařízení, jsme udělali pokoje s vlastní kuchyňkou, obývacím pokojem, ložnicí, koupelnou, televizí, internetem... jak je to běžné už všude ve světě. Při stavbě jsme využili veškeré moderní technologie týkající se klimatizací či úspory energií,“ přiblížil změny Martin Voženílek. Najdete tu ale i standardní pokoje, rehabilitační ordinaci pro elektroterapii, společenskou místnost či hernu pro děti. Na obou zrekonstruo-

vaných patrech je nyní k dispozici 40 plnohodnotných lůžek s možností přistýlek.

Vzhledem k tomu, že se jednalo o první velkou rekonstrukci od přelomu 70. a 80. let, kdy Vesnu během 24 měsíců postavili Italové, objevily se v průběhu stavby značné nedostatky v konstrukci stavby. „Bohužel z té doby nemáme veškerou dokumentaci, takže jsme o některých věcech nevěděli a museli jsme je řešit za pochodu. Projekt jsme několikrát měnili, abychom staticky nosné prvky stabilizovali,“ uvedl Voženílek. Takto velký zásah do budovy si zároveň vyžádal kompletní zrekonstruování požárních únikových cest a výtahů, což ale v budoucnu umožní renovace dalších pater léčebny. V současné době se dokončuje projekt na zateplení a výměnu oken v celé budově.

Rekonstrukce Vesny byla o to náročnější, že probíhala celou dobu za provozu. Stomilionovou investici si Státní léčebné lázně Janské Lázně financovaly z vlastních zdrojů za pomoci účelového úvěru. Otevření nového oddělení ve druhém poschodí se plánuje na 1. dubna. „Bohužel probíhající pandemie nám trochu komplikuje provoz, ale věřím, že v dohledné době se vše uklidní a budeme moci přivítat i zahraniční klientelu,“ poznamenal ředitel Martin Voženílek.

Celosvětový respekt si krkonošské lázně získaly právě díky léčbě malých pacientů s mozkovou obrnou a dalšími postiženími. ■

Stavbyvedoucí musí umět skvěle komunikovat a plánovat

Stavby jsou atraktivní už pro malé kluky. Hrají si s autíčky, staví věže z kostiček, montují jeřáby z lega. Nicméně stavět není jen hra, ale také skvělá příležitost k vlastní seberealizaci, rozvoji a hlavně stabilnímu perspektivnímu zaměstnání. Dnes se díky holdingu enteria a. s. podíváme na to, jaké je to pracovat jako stavbyvedoucí.

Představme si nejprve stručně samotnou skupinu firem. Enteria je holding, který spojuje 12 českých společností zaměřujících se na různé oblasti stavební činnosti. Do této skupiny patří například CH&T Pardubice, Marhold, KVIS Pardubice, Hroší stavby Morava, INSTAV Hlinsko a další. „Holding enteria je spojením firem, které mají dlouholetou tradici. Stavíme svůj vlastní přívětivý svět, přičemž základním stavebním kamenem společnosti je pracovník, tedy personál, který stavíme na první místo v žebříčku hodnot společnosti. Personál, který dostává prostor pro samostatné rozhodování, který výborně kooperuje v rámci organizace samotné a tím rozvíjí sociální

kapitál společnosti. Personál, který samostatně a kvalifikovaně komunikuje s okolním prostředím a následně participuje na společenském a finančním profitu, na jehož tvorbě se podílí a podílí,“ říká úvodem Martin Havelka, předseda představenstva holdingu enteria.

Co stavbyvedoucí vlastně dělá?

Přímo na stavbě jedné z komunikací mezi Hradcem Králové a Pardubicemi jsme navštívili Luboše Netolického, který pracuje jako stavbyvedoucí u společnosti CH&T Pardubice. Tato firma se zabývá výstavbou dopravních a pozemních staveb. „Práce stavbyvedoucího je poměrně náročná. Je to zejména práce s lidmi. Žádnou stavbu člověk nepostaví sám. Proto je důležitá hlavně schopnost dobře komunikovat,“ říká Luboš Netolický a pokračuje: „Vše začíná dobrou přípravou realizace zakázky. Musíte vykomunikovat dodávky materiálu, nasazení mechanizace, speciálních technologií a lidských zdrojů. K tomu musíte plánovat další

dvě roviny – finanční a časovou. Finanční spočívá v tom, aby v ideálním případě ze sumy, kterou za realizaci firma dostane, byly pokryty všechny náklady a zbyl přiměřený zisk.“

A časová rovina? „Stavbyvedoucí musí vytvořit harmonogram, podle kterého jsou jednotlivé činnosti organizovány tak, aby byly dokončeny ve stanoveném termínu. Jednou z dalších činností stavbyvedoucího je plánování bezpečnosti a ochrany zdraví při práci a její kontrola. Dobrá příprava celé stavby je základ.“

V průběhu stavby řeší například nástup dodavatelů a komunikaci s nimi, zásobování materiálem, přímé zadávání práce pracovníkům a nepřepokládané problémy vzniklé při stavbě. Stavbyvedoucí mimo jiné komunikuje také se zástupci investora, žádá je o převzetí dokončené části díla, připravuje i podklady k fakturacím.

Práce pro ty, kteří chtějí budovat

Pokud byste i vy chtěli vykonávat práci stavbyvedoucího, ideálním předpokladem je mít vzdělání stavebního směru. „Dále je potřeba chuť do práce a ochota se neustále učit novým věcem. Podstatná je i časová flexibilita. Stavbyvedoucí po získání potřebné praxe musí složit autorizační zkoušku,“ popisuje Luboš Netolický.

A komu by práci stavbyvedoucího doporučil? „Tuto práci bych doporučil všem lidem, kteří mají chuť budovat nové věci a rádi spoléhají sami na sebe.“

Praxi můžete získávat už při studiu

Luboš Netolický začal u firmy pracovat nejprve jako brigádník zhruba před deseti lety, už v době jeho studií na Katedře dopravního stavitelství Univerzity Pardubice. Tato škola se snaží o zapojování studentů do praxe již v průběhu studia. Je to výhodné pro všechny. Student už při studiu získává tolik potřebnou praxi. A když je s jeho prací firma, v níž praxi vykonává, spokojena, tak má v podstatě hned po ukončení studia absolvent zajištěno zaměstnání, v němž navíc zná prostředí, nezačíná tedy úplně od začátku.

V rámci výuky odborných předmětů programu Dopravního stavitelství jsou na Univerzitě Pardubice předávány studentům znalosti o projektování, posuzování a hodnocení dopravních staveb, kterými jsou zejména mostní a tunelové konstrukce, pozemní (silniční) komunikace, železniční dráhy (vč. městských) nebo například informace o zakládání staveb. Součástí výuky kromě profesně zaměřených předmětů jsou i nezbytné teoreticky a experimentálně zaměřené výukové předměty, kterými jsou např. statika stavebních konstrukcí, pružnost a pevnost, metody konečných prvků, geotechnika, geologie a experimentální analýza. Jedna věc jsou teoretické znalosti, druhou věcí je praxe. Proto enteria právě např. s Univerzitou Pardubice velmi úzce spolupracuje. ■

Nabídku oborů uvedené školy můžete najít na webu dfjp.upce.cz. Nabídku uplatnění v praxi najdete na portálu www.velkaparta.cz.

 enteria

Zelené Předměstí, Jiráskova 169, 530 02 Pardubice
Tel.: + 420 466 007 711 | Fax: 466 687 043
E-mail: info@enteria.cz
www.enteria.cz

Herní panely děti zabaví nejen ve školkách a restauracích

Do mateřských škol, školních družin, domů dětí a mládeže, autosalonů, obchodů, ale také například do čekáren u lékařů a do dalších zdravotnických zařízení se skvěle hodí kvalitní zábavné a didaktické nástěnné hry, které dodává hradecká společnost MONTELA MH. Ta na českém a slovenském trhu exkluzivně zastupuje známého holandského výrobce Instore Kids Corners. Showroom firmy MONTELA MH, v němž si můžete ty nejoblíbenější panely prohlédnout, najdete v Hradci Králové na Kladské ulici.

Díky panelům klid v čekárnách

Toužíte po pořádku a klidu v čekárně své ordinace nebo na chodbách zdravotnických zařízení, ať už poliklinik, nebo nemocnic? Rádi byste měli spokojené pacienty s dětmi a zvýšili komfort při čekání na jejich vyšetření? Panely jsou v provozech snadno připevnitelné. Dětské panely jsou garancí, že se děti originálně zabaví a zároveň didakticky vzdělají. Jejich rodiče budou při čekání spokojeni se zabavením dítěte. Hry a prvky, které jsou vyrobeny z kvalitních materiálů, jsou navíc neodnesitelné, což jistě zejména v čekárně oceníte. Prostor pro instalaci není potřeba velký, panely jsou malé a mělké, lze je dát kamkoliv na stěnu.

kladních symbolů – pak nebudou rodiče spěchat, setrvávají u vás déle a jistě utratí více za občerstvení.

Dětské herní prvky i pro mateřské školy

Naše dětské hrací panely můžete využít k rozvoji jemné motoriky a myšlení, v jednotlivých hrách se děti učí manipulovat s posuvnými prvky za určitým cílem her, používat ruce při překonávání pohyblivých překážek, otáčet a měnit umístění očíslovaných koleček tak, aby se zařazovala do připravených posloupných číselných pozic. Naučí se při tom i prvotní základy znalosti čísel a matematiky. Pokud se děti mají rozvíjet v představivosti, fantazii a mají si procvičovat svou paměť, jsou pro ně připraveny nejen naše mechanické hry, ale i interaktivní didaktické hry s dotykovými displeji. ■

Kladská 976/52b, 500 03 Hradec Králové
Tel.: 777 349 487 | E-mail: kuhn@montelamh.cz
www.montelamh.cz | www.hraci-koutky.cz

Jak by po rekonstrukci mělo být využíváné Velké náměstí?

Alexandr Hrabálek,
primátor Hradce Králové

Rekonstrukce Velkého náměstí je jednou z dlouhodobých priorit vedení města, která nezůstává jen na papíře, ale začínáme ji realizovat. Úvodní etapou jsou rekonstrukce podloubí domů po obvodu náměstí, která město plánuje na vlastní náklady opravit. Oslovili jsme vlastníky nemovitostí s prosbou o vyjádření součinnosti v této věci. Je to začátek přeměny srdce Hradce, do kterého by se měl v následujících letech vrátit jeho původní život. Hlavním smyslem je vytvořit pro veřejnost krásné prostředí, kde se skloubí úctyhodná historie města spolu se společenským životem dnešní doby.

Pavlína Springerová,
prorektorka UHK

Velké náměstí je historickým srdcem našeho města, které by v budoucnu mělo sloužit především jako místo setkávání nejen Hradečáků, ale i návštěvníků našeho krásného města. Podzemní parkoviště na tomto historickém místě si nedokážu představit, riziková investice, která se může vyšplhat až k miliardě korun. Kromě nevyzpytatelné ekonomiky projektu, závislé na archeologických a hydrogeologických podmínkách, vnímám velmi citlivě fakt, že by tímto megalomanským projektem došlo k nenávratnému poškození kulturního dědictví. Existuje více možností, jak řešit parkování v městské památkové rezervaci.

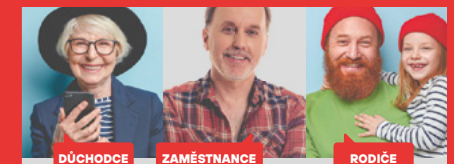
Pavel Marek,
náměstek primátora

Zdá se mi sen. Procházím se s ženou po našem zrekonstruovaném náměstí. Bydlím tu kousek v útulném historickém penzionu. Co jsme se načekali. V dále vnímám

pohled na Bílou věž s radnicí a katedrálou. Všude kolem opravené domy, podloubí. Dělam si fotku na památku. Usedám ke stolečku v příjemném stínu vzrostlého stromu a se svojí ženou si říkáme, tohle se nám fakt povedlo. Chvilke zastavení v téhle úspěšné době. Skvělý nápad vyrazit. Poblíž se pohybuje množství diskutujících hloučků i děti, co tu skáčou panáka. Koukám, že se tu dá jít i do podzemí. Zkusím nakouknout. Vypadá to zajímavě. Nějaká výstava ve vitrínách a chodby do tajemné historie. Kam to vede? Co tam je? Někdy musíme zajít, zase nový cíl. Právě kolem projel kočár tažený koňmi. Asi atrakce pro turisty. Tomu prostě neodolám a jedeme se projet. Kousek od nás vidím pouliční muzikanty. Tady to žije. Ne, to nebyl sen, to je skutečnost. Tohle se nám fakt povedlo. V Hradci by chtěl žít každý. ■

INZERCE

PŘÍVÝDĚLEK S FAIR CREDIT VHODNÝ TAKÉ PRO

**Přidejte se k našemu týmu
obchodních zástupců a získejte:**

- nadstandardní přívýdělek
 - průměrný měsíční přívýdělek **7 300 Kč**
- pravidelnou týdenní výplatu provizí
- flexibilní pracovní dobu

Více informací

Fair Credit
Přivýdělek

Volejte zdarma

800 888 120

Více informací se dozvíte na www.faircredit.cz/prace-u-nas

Nadechnutí Velkého náměstí

Hradecký architektonický ateliér ARN STUDIO získal za téměř třicet let své existence bohaté zkušenosti s prací zejména s historickými objekty a novostavbami v historickém prostředí. Návrat k životu Velkého náměstí si kladl za cíl zakladatel ateliéru, architekt Jiří Krejčík, autor vítězného návrhu revitalizace historického centra města z roku 2009. Nyní by se svým synem Michalem, rovněž architektem, byli rádi, aby tento záměr byl konečně po letech zrealizován.

••• HYNĚK ŠNAJDAR, FOTO: ONDŘEJ LITTERA, VIZUALIZACE ARN STUDIO

Ateliér za svoji práci obdržel mnohá ocenění. V nedávné době na základě úspěšné účasti v soutěži realizoval novou úpravu presbytáře v Katedrále svatého Víta, Václava a Vojtěcha v Praze. Tento projekt poté obdržel evropskou cenu German Design Award Special. ARN STUDIO také pracuje na obnově horského hotelu a televizního vysílače Ještěd, kde uspělo v architektonické soutěži.

V roce 2009 zvítězil váš návrh na rekonstrukci Velkého náměstí v Hradci Králové. Co bylo příčinou toho, že k rekonstrukci nedošlo?

JK: V návaznosti na vyhranou architektonickou soutěž jsme v polovině roku 2010 dokončili dokumentaci pro územní řízení a poté následovalo období projednávání této dokumentace. V červnu roku 2015 byl zahájen proces územního řízení, jehož průběh se stal velice komplikovaným, a to z důvodu řady připomínek, které směřovaly k zamýšlenému omezení parkovacích míst na Velkém náměstí. Vůči tomu se ohradili zejména vlastníci nemovitostí a provozovatelé restaurací na Velkém náměstí s obavou, že to bude mít negativní dopad na jejich podnikání. Ze strany těchto oponentů byl podán podnět na tak zvanou systémovou podjatost, k níž se vyjadřovaly krajský úřad a poté Ministerstvo pro místní rozvoj, které tuto systémovou podjatost potvrdily. Další pokračování projednávání dokumentace proto přešlo do režie stavebního úřadu v Hořicích, a to je stav, který trvá dodnes.

Nevzalo vám to chuť ve vašem záměru pokračovat?

JK: Nebylo v čem pokračovat. Z pozice architekta jsme nezasehávali do projednávacího procesu a nebyli jsme také o všem ani podrobně informováni. Nebylo možné čekat na konečný výsledek, který se neustále vzdaloval, a naše kancelář se musela věnovat dalším zakázkám. Chuť do práce nám to určitě nevzalo, ale ten projekt jsme prostě museli dočasně opustit. Jak ale vidíte, v současné době se danému tématu opět věnujeme, takže chuť pokračovat v započatém záměru nás určitě neopustila.

Jak vypadá vaše koncepce řešení tohoto centrálního prostoru města? Na co jste kladli důraz především?

MK: Základní motivací návrhu je uvolnit prostor pro lidi. Automobilová doprava na Velkém náměstí dnes zabírá veškeré místo dříve používané pro veřejný život. Návrh má tři hlavní témata. Za prvé soustředění života do míst, kde historicky přirozeně probíhal ve vyšší intenzitě. Tím získáme zónu s obchody a restauracemi. Za druhé zklidnění jižní části náměstí. Tak vznikne pěší promenáda pod stromy podpořená významnými budovami. Za třetí mezi těmito cestami vznikne přirozeně plocha pro volný pohyb a různé události. Povrch náměstí je od fasády k fasádě kontinuálně probíhající bezbariérová plocha, která by měla být dotvářena městským životem. Samotný design povrchu pak vychází ze systému siločar mezi těmito hlavními cestami. Mezi siločarami je umístěna strukturovaná dlažba a jednotlivé historické stopy z minulosti, například hřbitovní zeď okolo katedrály, stará kašna, které se do ní propisují, a tak vystupují znovu na povrch jako připomínka.

JK: Naším cílem nebylo nikdy omezovat život na Velkém náměstí, právě naopak. To, co je pro nás podstatné při zpracování našeho návrhu, jsou tři základní parametry. Doprava, obchod, setkávání.

Od vítězného návrhu uplynulo skoro dvanáct let. Jakým směrem se nynější situace vyvíjí?

JK: S novým vedením města se k tomuto tématu opět obrátila pozornost. Znovu se začala diskutovat problematika množství zaparkovaných automobilů, které nepřispívá k dobré prezentaci historického centra jako takového. Z iniciativy vedení města vznikla pracovní skupina, jejímž úkolem je zabývat se řešením parkování v historickém centru. Logicky se navázalo na předchozí zpracovanou dokumentaci, která se stala výchozím podkladem a je dále rozvedena o nové téma podzemního parkování pod plochou Velkého náměstí.

MK: Těší nás, že se znovu jedná o rekonstrukci Velkého náměstí, nebo jak nyní říkáme „Živého náměstí“. Jsme také rádi, že se rekonstrukce začala pojmout v širším městském kontextu ve vazbě úpravy Uzlu Grand, úpravy Palackého ulice, předprostoru před Muzeem východních Čech a přilehlým parkem. Mohla by tak vzniknout kultivovaná cesta od nábřeží až na Velké náměstí. Ve vizech však uvažujeme ještě dále, a to o pěším propojení lávkou přes Labe v návaznosti na Palackého ulici do „Foglarovy uličky“ s průchodem na pěší zónu do Švehlovy ulice. Tak by mohla vzniknout pěší cesta od nádraží až po Velké náměstí, která by propojovala důležitá místa a spojovala by staré a nové centrum v jedno velké centrum s obchody, parky, galeriemi a městským životem v parteru. Těto širší koncepci říkáme pracovně „Živá cesta“.

Pokud vím, jste pro omezení dopravy na Velkém náměstí. S tím souvisí i záměr vybudovat zde podzemní parkoviště.

JK: Tato varianta řešení dopravy, kterou jsme nyní zpracovali, vychází ze snahy o živé historické centrum města. Současný stav znehodnocuje historickou podstatu města a vytěsňuje městský život. Auta přitom patří k současnému životu a budou k němu v nějaké podobě stále patřit i v budoucnu. Proto je třeba parkování řešit koncepčně, pokud chceme v historickém centru důstojně žít a nebyť

vytlačování zaparkovanými vozy. Pro potřebný počet parkovacích míst není v současné době v historickém centru ani v nejbližším okolí už prostor tak, aby bylo v adekvátní docházkové vzdálenosti. Ani nedávno dokončený parkovací dům v Gajerových kasárnách nesnížil počet zaparkovaných automobilů na ploše náměstí, je to už jiná spádová oblast. V dnešní době je na ploše náměstí zhruba 235 parkovacích stání a dalších 110 v okolních uličkách a na starém městě. Začali jsme uvažovat o tom, že bychom soustředili parkování do malého kompaktního bloku a umístili ho přímo tam, kde je to potřeba. Tedy pod náměstí, aby byl v pohodlné docházkové vzdálenosti.

Jednali jste také s archeology?

JK: S archeology z Muzea východních Čech jsme lokalizovali místo v rámci plochy náměstí, kde by bylo nejmenší riziko kontaktu s nálezy. Definovali jsme plochu, kde je archeologická kulturní vrstva v rozmezí 1,2 až 1,8 metru. V námi vytipovaném místě je také už tato kulturní vrstva z dvaceti procent vytěžená předchozí činností.

Kde konkrétně pod náměstím by se nacházela parkovací místa? Odkud by se tam vjíždělo?

JK: Nacházíme se v prostoru mezi mariánským sloupem a falešnou studnou. Do tohoto prostoru o rozměrech 34 na 69 metrů a hloubce 22 metrů bychom chtěli koncentrovat velkou většinu parkování na Velkém náměstí i přilehlém okolí. Na podnět městských památkářů jsme podzemní parkoviště

přizpůsobili tak, aby zde bylo možné zaparkovat i automobily ze starého města. Na ploše náměstí pak uvažujeme o 47 rychloobrátkových stáních a případně dalších jednotlivých stáních na některých konkrétních místech. Využíváme topografii místa, kopce, na kterém se Velké náměstí nachází, a vjezd do podzemního parkingu uvažujeme z paty kopce z Komenského ulice. Tím se parkoviště zcela skryje a vjezdové rampy, které by na náměstí mohly působit rušivě, zde nebudou. Na plochu náměstí budou ústít pouze dva výstupy po schodišti a dva výtahy. V Komenského ulici jsou vjezdové rampy situované do současného odstavěného pruhu, takže v zásadě současnou dopravu neomezí. Počet parkovacích stání v Komenského ulici by po realizaci záměru byl stejný nebo i větší. Parkovací stání, která rampy zaberou, budou kompenzována v podzemí pod Komenského ulicí.

Už došlo k průzkumným vrtům, které zkoumaly podzemní vrstvy náměstí. Ty potvrdily, že koncepce podzemního parkování, tak jak byla navržena ve vaší studii, je vhodná a realizovatelná. Potěšila vás tato skutečnost?

JK: Ano, to nás samozřejmě potěšilo. Vrty byly provedeny celkem tři. Dva na náměstí, u mariánského sloupu a poblíž té falešné studny, třetí pak v Komenského ulici. Vrty na náměstí byly provedeny do dvaceti pěti metrů, což je hloubka, do které jsme zatím žádné sondy nedělali. Geologové zpracovali analýzu a výsledky posuzovala odborná firma na zakládání staveb. Výsledek potvrzuje

možnost realizace záměru, geologické podmínky jsou příznivé.

O rekonstrukci Velkého náměstí se zase začíná hdně mluvit. Je to pro vás určitá satisfakce a také možnost, že se jí konečně město dočká?

JK: Je to určitě dobře, hlavně pro město. Současný stav historického centra je ostudný a z dlouhodobého hlediska neudržitelný. Když tam lidé začali sázet květiny do výmolů, tak to už byl zcela zoufalý čin upozornit, že tady není něco v pořádku. My jsme rádi, že se o Velkém náměstí začíná zase mluvit, ale mluvení ještě není uskutečnění.

MK: Začíná se o něm mluvit, a to je dobře. Je potřeba si neustále klást otázky typu: Proč jsou reprezentativní místa Hradce podřízena automobilové dopravě, když historicky vždy patřila lidem? Proč je tak městský život potlačován, když chceme společně žít v centru? Je možné vrátit zpátky veřejný prostor chodcům a cyklistům? Proč Hradec Králové setrvává ve stagnaci v zacházení s městským prostorem, když jiná evropská města toto téma začala řešit už před padesáti lety? Přes všechny politické spory, které proces obnovy náměstí neustále zdržují, může celé věci pomoci pozitivní zájem veřejnosti o tento centrální prostor města.

Změnili byste něco na svém původním plánu?

MK: S celkovou základní koncepcí jsme spokojeni. Samozřejmě dvanáct let od soutěžního návrhu je poměrně dlouhá doba na přemýšlení, a tak jsme minulý rok udělali celkovou revizi návrhu hlavně

ve smyslu editace designu a struktury plochy náměstí. Také jsme vytvořili kompletně nový 3D model a nové vizualizace.

Co při realizaci rekonstrukce náměstí jeho obyvatelé čeká?

JK: Celý proces rekonstrukce náměstí i výstavby podzemního parkovacího domu konzultujeme jak se zástupci památkové péče města, tak s oblastním pracovištěm Národního památkového ústavu. Jednotlivé etapy, do kterých je rekonstrukce rozdělena, budou znamenat vždy dílčí omezení v tom prostoru, který se bude právě rekonstruovat. Vzhledem k tomu, že je plánován etapový postup, nedojde nikdy k úplnému uzavření náměstí. Zamýšlená výstavba podzemního parkovacího domu tvoří samostatnou etapu. Naším cílem bylo v maximální míře omezit stavbu a pohyb techniky směrem do náměstí. Tomu odpovídá i zvolená technologie výstavby, tak zvaná technika „top and down“. To je technika stavby, která je pro náš případ vhodná právě proto, že po velice krátké době, po vyhloubení jednoho patra, dojde k přestřesení staveniště v úrovni plochy náměstí a veškerá stavba už bude probíhat pod touto „střechou“. Zatímco tedy stavba bude skryta pod stropem, na povrchu zůstane pochozí plocha. Stavba bude skryta. Veškerý transport materiálu pak bude probíhat spodem, příjezdovým tunelem z Komenského ulice. Tímto řešením se omezí nežádoucí vliv na prostor Velkého náměstí a celá stavba se opticky skryje pod zem už v brzké fázi výstavby.

Nemáte pocit, že automobilová doprava v současné době přetěžuje centra měst a omezuje veřejný život, což je příklad i Velkého náměstí a okolí?

MK: Ona to není otázka jen současné doby, ale je to celkově problém rozvoje automobilismu. Evropská města tuto otázku řeší různými způsoby již 40 až 50 let. Komplexní městský organismus se skládá z mnoha složek. Je potřeba, aby historická podstata města byla zachována a aby nebyla ničena automobilismem. Zároveň je ale potřeba, aby staré město bylo živé, nebylo umrtvené a nebylo jen pouhé muzeum minulosti. Proto je pro živý městský organismus nutné vytvořit podmínky pro komplexní strukturu života, do které patří i automobilová doprava.

Jak by konkrétně mělo vypadat, až z něj vymizí dopravní zátěž?

MK: V první řadě to bude nadechnutí celého pro-

storu. Myslím, že to bude velice překvapivý moment, až honosné historické stavby lemující náměstí vyniknou ve svém celku, aniž bychom je museli vnímat přes střechy aut.

K čemu by se dle vás mohlo do budoucna využívat?

JK: Severní část s podloubím bude vždy ta rušnější, ta více pulzující životem. Jsou a budou zde restaurace, kavárny, obchody, služby. Podél průjezdné komunikace bude zachováno několik rychloobrátkových parkovacích stání, která jsou pro tyto služby důležitá. Dále zde bude dostatek stojanů na kola. Hradec má v jízdě na kole dobrou tradici. Protilehlá jižní strana bude lemována stromy. Bude to promenáda podél významných historických staveb a zároveň klidová část náměstí využívaná k relaxaci s množstvím laviček. Zde budou také zakomponovaná schodiště a bezbariérový výtah z podzemního parkovacího objektu. Mezi těmito cestami definujícími náměstí bude pak volná plocha pro městský život, která se bude moci využít k tomu, k čemu náměstí obvykle slouží, k pořádání trhů, koncertů, slavností a dalším společenským a kulturním akcím města. Bohužel, v posledních desetiletích, když si například vybavíme pořádání pravidelně se konajícího divadelního festivalu, to ve veřejném prostoru probíhá tak, že uličky starého města jsou přeplněné k prasknutí a na Velkém náměstí nikdo není, protože tam jsou všude zaparkovaná auta.

MK: Na místě historické kašny, jejíž původní podoba se nedochovala, navrhneme kašnu moderní, interaktivní. Říkáme jí „SMS fontána“, protože by měla fungovat tak, že když jí pošlete SMS zprávu, vaše jedinečné telefonní číslo se rozloží do hodnot, podle kterých vám pak vygeneruje různé podoby tryskající vody a případně v noci i osvětlení.

Kdy by se mohlo s rekonstrukcí včetně výstavby podzemního parkoviště začít a jak dlouho budou stavební práce trvat?

JK: Začátek prací záleží na politikách a vedení města. My máme celý záměr rekonstrukce náměstí rozdělený do etap, po kterých by se rekonstrukce mohla realizovat.

S jakými překážkami počítáte?

JK: Z architektonického a stavebního hlediska nepředpokládáme zvláštní neočekávané komplikace. Komplikace vidíme celou dobu pouze v politických sporech, které dlouho věc oddalují.

Vnímáte jako autoři návrhu na rekonstrukci náměstí hlasy Hradečáků? Co od nich často slyšíte?

MK: Samotný návrh náměstí snad ani nikdo moc nezpochybňuje. Diskuze je už od začátku okolo koncepce parkování. Nyní tedy okolo možnosti parkování pod Velkým náměstím. Názory se samozřejmě různí. Na jedné straně jsou to argumenty typu, že když se přistoupí k realizaci, tak spadne Bílá věž a katedrála. Na druhou stranu máme zase reakce, že je to geniální řešení, které konečně rozlousklo téma náměstí a historického města s omezením automobilové dopravy, ale zároveň dává příležitost pro existenci restaurací, obchodů a současného života. Právě v tom správném vybalancování mezi historickou hodnotou a potřebami současného světa se snažíme řešit náš návrh. Důležité je samozřejmě vysvětlovat, o co se jedná, jak došlo k lokalizaci prostoru pro parkování, že to vzešlo z analýzy archeologů. Že samotný půdorysný zásah je malý ve srovnání s plochou náměstí a množstvím parkujících aut. Důležité je informovat, jaké jsou dnes technické možnosti podzemní výstavby a zakládání. Co

by ten návrh přinesl a další, jako že to není zcela nová myšlenka, ale že o parkování pod Velkým náměstím uvažoval už v minulosti i hradecký architekt Rejchl.

Jakým směrem by se podle vás měl z architektonického hlediska ubírat Hradec Králové v budoucnosti? Na co byste kladli důraz?

MK: Je dobré si uvědomovat historickou podstatu Hradce Králové. Klíčové však je nespočívat se jen na minulost a z ní těžit, ale skrze minulost a přítomnost vidět do budoucnosti. Být otevřený. Pokud bych měl být konkrétní, předpokládám, že dojde k rekonstrukci Velkého náměstí, stejně tak jako k realizaci úpravy Uzlu Grand, protože tato místa jsou dlouhodobě velice neutěšená veřejná prostranství přímo v srdci města. Za další důležitou koncepcí považuji zahušťování městské struktury. Uvnitř prvního městského okruhu kolem historického centra už moc příležitosti není, zástavba je zde téměř dokončená. Vzpomenu zde ještě projekt, který jsme také dělali u nás v ateliéru, a to obytné stavby na jižní hraně kopce nad Komenského ulicí, na hraně zahradních teras. Krásně prosluněné bydlení. Tam by se ještě možnost několika staveb naskýtal. Uvnitř druhého městského Gočárova okruhu je více příležitostí pro významnou zástavbu. Vně Gočárova okruhu je příležitostí ještě více. Rozhodnutí o podobě budoucí architektury by nemělo záviset na developerech, ale mělo by mít celkovou architektonicko-urbanistickou koncepci. Zkrátka, mělo by navázat na výborný hradecký urbanismus minulosti. Rozšiřování města do okolní krajiny bych raději limitoval. Jedna z promyšlených expanzí města do okolí je v paprsku po Koutníkově ulici směrem k novému dálničnímu sjezdu z D11. Tam je velký potenciál rozvoje. Je zde také bývalý areál ČKD, který by se do této koncepce měl také zapojit.

JK: Popravdě řečeno, rozvoji Hradce Králové velice škodí politická nestabilita. Zásadní témata rozvoje města jsou dlouhodobé projekty, které by měly být nadpolitické, měly by být v zájmu většiny. Neměly by se stát nástrojem politického střetu, protože pak není kontinuita, kterou velké projekty potřebují. Vlivem toho se práce přerušují, k projektům se vracíme po dlouhé době a věci se neposouvají, nevyvíjejí. Velké náměstí je toho příkladem. ■

SALONEK

Hynek Šnajdar

Od parkoviště zpět k náměstí!

Každý, kdo se podílí na formování veřejného prostoru, by se měl zabývat otázkou zásahu do historického prostředí. Pojem veřejný prostor přitom není v současném pojetí zcela přesně definován. Náměstí, které má být jedním z rozhodujících faktorů města sloužící především ke shromažďování lidí, je plochou s volným středem, obklopenou významnými budovami, které prostor uzavírají.

Hradec Králové se občas pyšní přívzkem Salon republiky, které poukazuje na architektonický a stavební rozkvět v době proslulých architektů Jana Kotěry a Josefa Gočára. Oba dali městu punc jedinečnosti. V současné době však tento přívlastek trochu pokulhává, zejména v historickém jádru, které tvoří Velké náměstí a okolí. Tento prostor totiž zahltily automobily, místo se stalo bez nadsázky regulérním parkovištěm a společenský život v této oblasti, k němuž náměstí logicky přímo vybízí, téměř zmizel.

Už v roce 2009 zvítězil návrh architektonického ateliéru ARN STUDIO na rekonstrukci Velkého náměstí v Hradci Králové. Od té doby uplynulo dvanáct let a kvůli řadě překážek se záměr dosud nepodařilo uskutečnit. Teď se začalo blyškat na lepší časy, neboť byly provedeny průzkumné vrty, které potvrdily, že koncepce podzemního parkování, tak jak byla navržena, je vhodná a realizovatelná. Tím by se přehnaná automobilová doprava z Velkého náměstí vytlačila a prostor by mohl sloužit tomu, k čemu je určen k návratu života do historického centra a jeho otevření obyvatelům města. Navíc aktuálně první vlnou, která z města nedávno vylétěla, je také oprava podloubí.

Náměstí, a to i to Velké hradecké, má mít svůj charakteristický ráz, jak svou velikostí, tak i tvarem, přístupy či vybavením. Nekoordinovaná dopravní přetíženost tyto aspekty svým způsobem popírá a preferování automobilismu v této lokalitě ho staví do velmi nevýhodné pozice, nemluví o hluku, smogu a zvýšeném nebezpečí pro chodce.

Samozřejmě, více než slova jsou v tomto ohledu důležitější činy. Nebo aspoň rovnováha mezi slovy a činy. Kompetentní orgány by tedy místo politického hašteření a oddalování s poukazem na rozmanité překážky a úskalí měly své síly napřít k dluhu, kterým Velké náměstí nepochybně je. Urychlit jeho koncepční řešení, protože návrh už je na světě velmi dlouhou dobu. A, to se ví, využít zřejmý potenciál tohoto místa, jež má být skutečným městským reprezentantem, nikoli odstavnou plochou pro vsudypřítomné automobily. ■

Jde o vrcholový „sport“, na pódium mohou ti nejlepší

Je to skutečná legenda. Český chlapecký sbor Boni pueri z Hradce Králové, který byl založen v roce 1982, patří bezesporu mezi nevyznamnější tělesa svého druhu v Evropě. Dosud se v něm vystřídal tři tisíce chlapců. Sbor absolvoval více než čtyři tisíce koncertů nejen doma či v Evropě, ale také v Americe nebo Asii, a to i v prestižních koncertních sálech. Jeho ředitelem je už čtvrtstoletí Pavel Horák. „Děláme skutečně náročnou klasickou hudbu i kvalitní populární skladby. V tom je také naše jedinečnost, nejsme zkostnatělí, kluky to musí bavit, zajímat, musí to pro ně být moderní i lákavé,“ řekl v rozhovoru pro Salonky.

☛ HYNEK ŠNAJDAR, FOTO: ARCHIV BONI PUERI

Pane řediteli, jsem malý kluk a rodiče chtějí, abych zpíval v legendárním sboru Boni pueri. Co musím splňovat a jaké jsou požadavky, abych se mohl stát jeho členem?

Je to jednoduché, stačí vyplnit na www.bonipueri.cz přihlášku, nebo nám zavolat a my k nám chlapce s rodičem rádi pozveme. Nečekáme nového Pavarottiho, ale chlapce, který se chce naučit zpívat v dobré partě kluků, a to my u nás umíme. Kluci přicházejí nejčastěji jako předškoláci od čtyř let, nebo během prvního stupně základní školy a dostávají u nás řádné studium zpěvu i s vysvědčením na naší unikátní BONI PUERI – ZUŠ.

Sbor byl založen v roce 1982, tedy v příštím roce oslaví 40 let existence. Co bylo impulsem k jeho vzniku? Kdo stál u samotného zrodu?

O názvu Boni pueri jsou zmínky v Kapitule sv. Víta už někdy kolem roku 1225, v minulém století vedl v Hradci Králové v 70. letech chlapecký sbor Václav Dvořák, později ho zakládali manželé Skopalovi a Martin Holan. Impulsem byl vznik podobných sborů v Olomouci či Praze.

Jak se proměňoval v čase a také ve svém repertoáru?

Sbor byl zpočátku součástí Domu dětí, zpíval jen jednoduché skladby. Na pozici sbormistra jsem do Boni pueri přišel až v roce 1990. To už se začalo pracovat na dílech těžších. Postupně sbor rostl,

sílil po stránce profesionální i kvalitativní, až do současné podoby, kdy děláme náročnou klasickou hudbu i kvalitní populární skladby. V tom je naše jedinečnost, nejsme zkostnatělí, kluky to musí bavit, musí to pro ně být moderní i lákavé.

Kolik se v něm za ta téměř čtyři desetiletí vystřídalolo chlapců a kolik sbor absolvoval koncertů?

Na 3000 kluků se do sboru v současné historii přihlásilo a ti nejlepší absolvovali, prošli sborem od prvních hudebních krůčků až do dospělosti. A počet koncertů? To už se blížíme přes čtyři tisíce.

Nyní patří nepochybně k nejvýznamnějším evropským tělesům a vystupuje po celém světě. Mohl byste vypíchnout někoho z členů, který se později proslavil v pěvecké branži?

Budete se divit, ale nemohl! Máme zásadu, že kluci v dospělosti si za své úspěchy a pády mohou už sami. My jejich kariéru zpěváka můžeme nastartovat, ale pak už je to na nich. Máme ale vždycky radost, když z nich vyrostou slušní, empatičtí a pracovití muži, ať už se věnují jakémukoli oboru.

Jak dlouho jste ředitelem sboru a vzpomínáte, za jakých okolností jste se k němu dostal?

V letošní sezóně je tomu 25 let, kdy jsem se stal ředitelem sboru, ale v Boni pueri působím už celých 30 let. Před patnácti lety jsem založil i soukromou školu BONI PUERI – ZUŠ, Hradec Králové, které jsem se stal nejen ředitelem, ale i zřizovatelem.

Sbor vám evidentně přirostl k srdci. Jaké to je, když do něj chlapi přicházejí a později ho zase opouštějí?

Sbor i škola jsou mým jediným zaměstnáním a koníčkem zároveň, je velkým štěstím, že se to dá skloubit. Mám radost, když v této době rodiče vedou kluky ke kultuře a zpěvu, ono se jim to vždy vrátí v podobě slušných a vzdělaných dospělých kluků. Nejlepší odměnou je pak skutečnost, když k nám naši absolventi vodí své syny. To, že chlapcům jednou končí klukovská léta a nelze to donekonečna natahovat, i když se jim od nás nechce, je naprosto přirozené. Zažili spolu krásnou muziku, koncerty, neuvěřitelné zážitky na zahraničních turné po celém světě. O většinu z nich se opravdu nebojím, poctivě studují, pracují, jsou slušní a mají o svém životě jasnou představu.

Na kterou etapu svého angažmá rád vzpomínáte?

Myslím, že na bilancování je ještě čas, každé období je jiné a něčím krásné! Neohlížím se za tím, co

se nám podařilo, ale spíš koukám, co přijde krásného dál. Teď mám opravdu skvělý tým kantorů a výbornou partu kluků, proto i přes současnou situaci si to užíváme všichni i tak. Zkoušet musíme přes Zoom. Všichni si přejeme, abychom se vrátili co nejdříve do zkušeben a na koncertní pódia. To bychom si pochopitelně přáli ze všeho nejvíce.

Pěvecké těleso má nepochybně široký repertoár. Jaký je ten současný?

Bereme jen kvalitní repertoár z vážné a populární hudby, aby se na něm kluci co nejvíce naučili. V současnosti připravujeme obnovenou premiéru rakouského skladatele, kterému asistoval dokonce mladý Mozart, Leopolda Hofmanna – Requiem. Je neuvěřitelné, jak je mu Mozartovo slavné Requiem podobné! Jinak děláme i cestovatelské skladby z celého světa, připravujeme krásnou věc pro Vídeň, natáčíme pro Omán jejich státní hymnu a chystáme věci do Koreje a Číny. Všechno záleží na tom, jak brzy se z epidemie v Čechách dostaneme.

Co kluci nejraději zpívají?

Kupodivu mají nejraději těžkou muziku, když se ji už pracně naučí chápat a interpretovat. Jako správní kluci se ale dokážou na pódium i vyblbnout při našem cestovatelském programu s choreografií.

Za dobu své existence sbor Boni pueri absolvoval tisíce koncertů po celé Evropě, Americe a Asii. V které zemi je takřikajíc jako doma?

Nejvíce vzdělaným a poučeným publikem jsou pro nás Japonci, tam jsme téměř jako doma. Prožil jsem tam na všech turné už celkem více než rok života, ale velmi se tomu dotahuji už i Korea. Není ale nad naše domácí české publikum, které rozumí i klukovským vtípkům při koncertech.

Na jakých nezapomenutelných místech jste zpívali?

To je těžké vybrat, každý koncert či vystoupení je jedinečné. Výjimečným byl například koncert v národním divadle v Pekingu, kde jsme vystoupili jako vůbec první Češi. Můžu pokračovat přes slavnou Katedrálu sv. Patrika v New Yorku, Světlanovský sál v Moskvě, Katedrálu sv. Marie v Tokiu či famózní sál v japonském Hyogo s kapacitou několik tisíc lidí. A měli jsme vyprodáno!

Kde bylo nejlepší publikum, kam se rádi vracíte?

Pro kluky je vždy největším zážitkem zpívat pro dívky školy v Japonsku, tam to je jako na rockových koncertech, to jinde nezažijí. Holky píší, chtějí autogramy a klukům to dodává velké sebevědomí. Zažíváme podobné situace jako Beatles.

Jak se reakce v jednotlivých zemích liší?

Každá země je jiná, jiný potlesk, jiné reakce či vnímavost. V Číně ještě neumí soustředěně poslouchat, není výjimkou, že při koncertě konzumují jídlo či telefonují. V Japonsku se dříve mezi skladbami tolik netleskalo. Netušíte, co se děje, máte obavy, že se jim to nelíbí. Na závěr jsme se pak vždy dočkali šíleného bouřlivého potlesku. Velký temperament mají Španělé a na koncertech ho dokonale využívají. Moc rádi koncertujeme ve Vídni, rakouské publikum je vzdělané a milé. A tak bych mohl pokračovat do nekonečna.

Když jedete do ciziny, jak na to kluky připravujete?

Vybíráme sestavu dlouho dopředu, zhruba půl roku. Ti nejlepší, kteří na to hudebně, fyzicky i psychicky stačí a mají skladby přezkoušené, jedou. Je to vrcholový „sport“, na pódium mohou vždy ti nejlepší. Neznamená to, že má někdo místo navždy „pojištěné“, pro další turné znovu začínáme. Naši kluci před každou cestou navíc přesně vědí, do jaké země jedou, jaké jsou místní zvyky, co se hodí a jak je třeba se chovat. Přijíždíme jako hosté, umělci, ale vždy s respektem ke každé zemi a jejich obyvatelům.

Zažili jste kromě koncertování něco zajímavého a nečekaného?

To je běžnou součástí každého našeho koncertování. Víím, že k těm nejhodnotnějším a nejmotivnějším zážitkům, na který kluci vzpomínají a budou si ho pamatovat mnoho let, patřil privátní koncert pro Sira Nicholase Wintona v Trúnním sále Pražského hradu. Měli jsme tu možnost zpívat pro tohoto statečného člověka, zachránce židovských

dětí, a stát v blízkosti těch, kterým ještě těsně před začátkem války zachránil život.

Sbor byl jmenován kulturním velvyslancem sborové federace při Evropské unii. Mohl byste vysvětlit, jak se to stalo a co to pro Boni pueri znamená?

Je to pro nás samozřejmě velká pocta a otvírá nám to dveře na různá hudební místa. Diplom jsme přebírali přímo v Bruselu od tajemníka Evropské sborové federace, který hlavně ocenil naši flexibilitu na hudebním poli. Řekl nám, že posouváme tradici chlapeckých sborů dál.

Všiml jsem si, že máte bohatou diskografii. Kolik jste vydali vlastních nahrávek? Mohl byste ve stručnosti vypíchnout ty podle vás nejzásadnější?

Máme 25 vlastních CD u renomovaných hudebních firem, například Supraphon či Arco Diva, a na dalších zhruba dvaceti jsme se podíleli. CD je ale již překonaný nosič, dnes už se muzika hodně stahuje, většina se odehrává na hudebních serverech.

Nemohu pominout současnou neradostnou dobu, která kvůli epidemii zásadním způsobem postihla i kulturní aktivity. Co vám covidový rok vzal a co vám naopak dal?

Samozřejmě spíše vzal, než něco dal. Bereme to pragmaticky, ale museli jsme odsunout naše cesty do Izraele, Ománu a Koreje, zrušit dvě velké premiéry a spoustu koncertů po Čechách. Neměli jsme možnost vybírat nové šikovné kluky na školách. Výuka přes počítače je samozřejmě nutností, ale na běžnou zkoušku či živý koncert to nemá. Bohužel oproti jiným zemím u nás mimo veškeré české hudební tradice s krédem „co Čech, to muzikant“ tato doba dopustila, že o nás rozhodují a léčí nás lidé nekompetentní, kteří prosazují pouze, citují z jejich korespondence s námi: „státní či sportovní zájem“ – toto smutné poznání bych si raději odpustil...

Jak v současné době sbor funguje?

Fungujeme sice omezeně, ale naplno. Kluci jsou bojovníci a jejich rodiče vnímaví lidé, kteří se tomu nepoddávají. Učíme každý den, nikdo nám neodpadl a nenechal se znechutit, naopak přišli noví zájemci. To nás naplňuje optimismem.

Jak vidíte budoucnost Boni pueri?

Máme šikovné kluky, proto vidím budoucnost Boni pueri velmi dobře. Jak praví klasik – doufáme v nejlepší, ale jsme připraveni na nejhorší – nic nás ve zpěvu ani v životě nesmí překvapit či zastavit! ■

Váš partner pro účetnictví, daňové poradenství a audity

Královéhradecká společnost HK Audit, s. r. o. se už přes dvacet let zabývá vedením účetnictví, daňovým poradenstvím a audity účetních závěrek. Firma sídlí na Velkém náměstí v Hradci Králové.

„Nabízíme externí vedení účetnictví. To realizujeme buď na výpočetní technice našich klientů formou vzdáleného přístupu, nebo jim zprostředkujeme přístup do našeho účetního systému. Menší firmy nosí doklady přímo k nám a my se o vše postaráme. Vedení účetnictví završujeme podáváním daňových přiznání na základě plných mocí,“ konstatuje Zdeněk Kuča, majitel společnosti HK Audit, s. r. o.

Účetnictví pro velké firmy i drobné živnostníky

Externí vedení účetnictví tato společnost zajišťuje pro firmy z Královéhradeckého kraje a z Pardubického kraje, audity účetních závěrek pak pro

firmy z celé České republiky. HK Audit nabízí kompletní daňový servis. „Pro naši společnost jsou zajímaví klienti všech velikostí. Víme o tom, že řada menších a středních firem a živnostníků si vede účetnictví vlastními silami, a nemusí se přitom dobře orientovat v dnešní legislativní smršti. Mohou se proto na nás kdykoliv obrátit s žádostí o radu, protože jako certifikovaná společnost máme přehled o současných právních předpisech,“ říká Zdeněk Kuča. ■

Velké náměstí 149, 500 03 Hradec Králové
Tel.: 495 516 095 | E-mail: hkaudit@hkaudit.cz
www.hkaudit.cz

Naše budoucnost je v kreativitě

...aneb život i práce nás do budoucna musí bavit

Ano, v těchto měsících prožíváme dobu, kdy se snažíme vypořádat se se vsutku nepěknou situací, která všechny z nás více či méně zasáhla a jejíž nebezpečí můžeme spatřovat v různých kontextech. Ten neradostný stav ale jistě v dohledné době překonáme, řešení už se rýsuje, jsou na dohled. Brzy nás ale budou čekat nové výzvy, budeme se dostávat do zcela jiných situací, jejichž dopady, v případě nenalezení optimálního řešení, mohou být ještě zásadnější.

V posledních letech stále častěji slyšíme o kreativitě, jejíž důležitost bude v příštích pěti, deseti letech narůstat. Ale co to vlastně je, ta kreativita? Jistě lze popsat mnoha definicemi, ale ta, jež je použita ve Wikipedii, je myslím velmi trefná. Tedy zvláštní soubor schopností, které umožňují uměleckou, vědeckou nebo jinou tvůrčí činnost projevující se jako vynalézavost, jako vznik nového, originálního díla nebo myšlenky, popřípadě tvůrčím řešením problémů. Tak to jsme si ujasnili.

Ale proč vlastně má být ta kreativita tak důležitá? Zajímavý pohled na tuto otázku nabízí ekonomické výsledky z posledních let prakticky z celého světa. Čím dál více zemí začíná ve svém hospodářství reflektovat a vykazovat nové průmyslové odvětví. Kulturní a kreativní průmysly. Tedy oblast, do níž spadá provoz divadel, kin, tvorba ve všech oblastech umění, veškerá další živá i neživá kultura, ale nejen to. Taky architektura, počítačové hry, design, reklama a i některá další odvětví lidské činnosti. A světe, div se, právě v době probíhající digitalizace, kdy se některým jiným průmyslovým odvětvím nedaří, KKP rostou. No a jsme zase u té terminologie. Ta digitalizace je vlastně přesně co?

Vždyť se všichni setkáváme denně s jejími důsledky. Na letištích po celém světě u check-inů potkáváme méně a méně

zaměstnanců z masa a kostí. Ten kufr si přece každý dokáže odbavit sám. Tedy samozřejmě za pomoci chytrého a uživatelsky přátelského systému! Ale proč chodit tak daleko. V jedné nejmenované trutnovské výrobní hale stáli ještě nedávno na různých místech lidé manuálně sestavující součástky. A dnes jsou tito lidé více a více nahrazováni překvapivě šikovnými a dokonale přesnými robůtky, kteří navíc dokážou bezchybně sdělit, kde se v případě nepovedeného výrobku (zcela výjimečném!) stala chyba. No zkrátka jedním slovem paráda! Výroba je a bude víc a víc efektivní, přesná... a tedy i levnější. A to jak pro výrobce, no tak ale ve finále i pro nás, zákazníky. Takže samé výhody, ta digitalizace!

I když... Jednu neradostnou drobnost s sebou možná nese. Co budou dělat ty desítky, stovky, tisíce a milióny lidí, kteří přijdou o práci? Skoro to vypadá jako poslední vlna průmyslové revoluce. A taky je. Čtvrtá průmyslová revoluce, díky níž nastupuje Průmysl 4.0. A bude to vlna velká. Protože těch skutečných, hmatatelných výhod má digitalizace samozřejmě opravdu mnoho a děje se přirozeně, vychází z lidské podstaty. Mnoho je ale i ohrožených profesí. Dokument Národní iniciativy Průmysl 4.0 mimo mnohé jiné seřazuje profese od těch nejohroženějších po ohrožené nejméně. Tedy od úředníků

zpracovávajících čísla, administrativních pracovníků, pokladníků, lesníků, kovářů až po manažery, technologické specialisty či lékaře. Kolika lidí na téhle zemi se to skutečně dotkne, to těžko říct, ale to procento malé nebude.

Aha, takže právě v době probíhající digitalizace, kdy leckteré profese skomírají a leckteré průmysly klesají, nám kulturní a kreativní průmysly rostou! To nás bez velké nadsázky může zachránit od bitev o chleba. Pravda, covidová doba nám s tím poněkud zatrásla. Třeba kultura, jako nedílná součást KKP, zaznamenala po leteckém průmyslu druhý největší pokles. Lze ale předpokládat, že se vše v dohledné době vrátí do v dobrém slova smyslu normálních kolejí. Tedy i tendence vývoje světové ekonomiky. Takže ano, KKP a kreativita jako taková budou hrát skutečně zásadní roli v tom, abychom i v příštích desetiletích mohli my a naše děti žít ve funkční, ekonomicky zdravé, prosperující, na vzájemném respektu stojící, a tedy v rámci možného co nejspravedlivější společnosti. A ano, kroky vedoucí k posilování kreativity v nás (všichni ji v sobě máme) budou muset dělat vlády a jimi řízené instituce a úřady. Je ale jen a jen na nás, jaké si budeme generovat lídry a správce naší země. Protože nic víc (ani nic méně) tito lidé nejsou. Dle svých možností si je vybíráme k tomu, aby pro změnu oni dle svých schopností spravovali naši zemi. A má-li tato správa být z pohledu problematiky tohoto textu smysluplná, měla by být o velké spolupráci.

O spolupráci oblastí školství, kultury, průmyslu, jejímž výsledkem by neměly být nesmyslné legislativní či institucionální konstrukty, ale vytvoření a ochrana přirozeného prostředí na školách a ve firmách, které bude u dětí, ale i dospělých podněcovat invenci, originalitu, schopnost najít řešení, byť třeba nestandardní – prostě tvořivou sílu, kreativitu. Pevně věřím, že si to nenecháme utéct mezi prsty. ■

Libor Kasík
kasik@uffo.cz | @uffoguru

Baví mě vracet lidem úsměv

HYNEK ŠNAJDAR,
FOTO: ARCHIV GISELY KLIMEŠOVÉ

Touha pomáhat druhým, to byl hlavní motiv činu Gisely Klimešové, která na Vyšší odborné škole zdravotnické a Střední zdravotnické škole v Hradci Králové vyučuje obor zubní technik. Dobrovolně se zrekla svých krásných dlouhých vlasů, aby z nich byla vytvořena paruka pro třináctiletou Anežku trpící nemocí alopecie, tedy ztrátou vlasů. Dokonce si je nechala o 50 centimetrů zkrátit v přímém přenosu televizního pořadu Sama doma. „Z Anežky číselo dětská radost a nedočkavost, v očekávání pro ni tak vytoužených pravých vlásků,“ vrací se do nedávné minulosti Gisela.

Vlasy jsou ozdobou každého člověka. Vám je příroda nadělila v míře vrchovaté. Nosila jste vždy dlouhé vlasy?

Husté a kvalitní vlasy máme v rodině. Bez zásluhy. V mém dosavadním životě byly dlouhé vlasy spíše výjimkou. V dětství jsem hodně sportovala a měla jsem je krátké. V období dospívání se mi líbil tehdejší účes irské zpěvačky Sinéad O'Connor v klipu k písni Nothing Compares 2U. Tehdy jsem však nenašla odvahu k tak razantní změně.

Naopak ti, kteří trpí nemocí alopecie, o vlasy přicházejí. Za jakých okolností jste narazila na nadační fond

Pramen pomoci, který pomáhá právě těm, kteří v důsledku nemoci o vlasy přišli?

Před lety jsme s rodinou cestovali obytným vozem po Irsku, kde s námi na malé odlehlé pláži nocovala německá rodina, manželé s asi šestnáctiletou dcerou. Ta se šla do moře koupat až poté, co většina místních odešla, a sundala si paruku. Na hlavě měla jen pár chomáčků svých vlasů. To už jsem měla vlasy dlouhé a uvědomila jsem si, jak je to pro mě samozřejmě, spíš mě již péče o ně obtěžovala a pro tu dívku to bylo tak bolavé téma. V šestnácti letech chcete zaujmout a líbit se víc než kdy jindy. Náročná bývá už samotná identifikace

s dospívajícím tělem, bez dalších zdravotních problémů. Tehdy jsem si vyhledala na internetu, že jde o alopecii. Druhý a rozhodující okamžik byl v dubnu 2019, kdy jsem s manželem sledovala fotbalové utkání Chelsea a SK Slavia. Při nástupu fotbalistů doprovázela jednoho hráče usměvavá devítiletá Klárka, která trpí alopecií. Přesto se nebála nastoupit před naplněný stadion i televizní kamery bez pokrývky hlavy. A bylo rozhodnuto. Našla jsem díky tomu vhodný nadační fond – Pramen pomoci (www.pramenpomoci.cz).

Byl to tedy pro vás impuls k rozhodnutí nechat si zkrátit vlasy, aby z nich vznikla paruka pro někoho, kdo je potřebuje?

Jednoznačně. Byla to ta pomyslná poslední kapka. Někdy nás i ty nejjednodušší věci hned nenapadnou a budme rádi, že nás napadnou alespoň později. Proto je fajn nechat se někdy inspirovat příběhem. Za důležité považují uvědomění, že to, co nám připadá samozřejmé, může být pro druhého nepředstavitelně nedostupné. Onkologická i další závažná onemocnění nejsou jen „výsadou“ dospělých. V momentě, kdy se vám narodí dítě, dostává přání pevného zdraví najednou zcela jiný rozměr. Už nejde jen o vás, ale i o VAŠE DÍTĚ, vaši novou rodinu. A pokud by mělo problém, chtěli byste, aby se mu dostalo pomoci.

Když jste se tedy rozhodla to udělat, jaké následovaly další kroky?

Zkontaktovala jsem se s doktorkou Michaelou Losovou, předsedkyní správní rady Prameni pomoci, která je mimo jiné, což jsem netušila, dramaturgyní pořadu České televize Sama doma. Spontánně vznikl nápad uskutečnit odběr mých dlouhých vlasů pro paruku v televizním přenosu, poukázat na tuto problematiku a zároveň upozornit, že pomoc potřebným nás nutně nemusí stát peníze nebo námahu, ale třeba jen trochu odvahy a disciplíny.

Bylo pro vás těžké vlasy zkrátit, když do úctyhodné délky, jak jste sama řekla, rostly sedm let?

Vůbec ne. V posledních týdnech jsem se již nemohla dočkat. Domluvily jsme se na předvánoční čas a já už tak zvané stříhala metr.

V tomto směru jste šla bez nadsázky s kůží, nebo spíše s vlasy na trh. Nechala jste si je totiž zkrátit v přímém přenosu v pořadu České televize Sama doma. Jak jste ten okamžik prožívala? Mohla byste popsat pocit, když jste slyšela zvuk zastříhovače?

Ve studiu byla přítomna i Klárka, která šla na zmíněném fotbalovém utkání doslova se svou kůží na trh, a nyní téměř po dvou letech obdržela novou paruku, protože jí vyrostla hlava. Tíha okamžiku byla spíš v tom soustředit se na to, co budu říkat, aby to bylo věcné a ne příliš dlouhé. Pomohla mi moje sestra Kamila, která mě doprovázela, a příjemná atmosféra panující ve studiu. Když jsem slyšela zvuk strojku, jen jsem si řekla: A je to tady.

O kolik vám byly zkráceny z původní délky?

Téměř o 50 centimetrů.

Rozloučila jste se s nimi předtím nějak?

Moje loučení s vlasy spočívalo pouze v tom, že jsem si je nechala vyfotit. Poprvé v ateliéru paní Lukavské v Hradci Králové a pak pár hodin před ostříháním u Ondřeje Dobiáše. Dlouhé vlasy jsou fotogenické.

Kam potom putovaly?

Nadační fond Pramen pomoci spolupracuje se salonem MagDAlena a tam byly vlasy předány k dalšímu zpracování. Přestože disponují jakousi databankou od dárců, vzhledem k velké potřebě kvalitních evropských vlasů je někdy nutné použít i vlasy zakoupené na různých burzách. Překvapením pro mě bylo, že i přes hustotu a délku mých vlasů bylo zapotřebí použít i vlasy jiné.

Co všechno obnáší vytvoření paruky?

Výroba paruky je dlouhý proces vyžadující preciznost. Vyrábí je zkušená vlásenkárka Elena Dobroslavina. Ruční výroba na míru včetně zaměření a zkoušky zabere téměř měsíc intenzivní práce. Proto se její cena pohybuje v rozpětí mezi 30 až 45 tisíci korunami. Získat vlasy je jedna věc a sehnat finanční prostředky na výrobu paruky věc druhá. V některých případech, obzvláště u dospělých pacientů, to může výrobu paruky výrazně pozdržet. Na transparentní účet lze přispět částkou v jakékoliv výši. Každá částka je evidována a zobrazena u jména příjemce paruky. Když dvacet lidí pošle 150 korun, v součtu je to již desatina požadované částky. Takto je potřeba uvažovat.

Mohla jste si sama vybrat, komu je darujete, nebo vám Anežku vybral nadační fond Pramen pomoci?

Přibližně měsíc po ostříhání jsem byla SMS zprávou informována, že se z mých vlasů začala vyrábět paruka pro třináctiletou Anežku. Na stránkách Prameni pomoci jsem si pak vyhledala, o jakou

Ať letos na jaře kvete všechno kromě blbosti!

Pokud chcete také něco sdělit, rádi to pro Vás hodíme na papír.

Pratr
TISKÁRNA

www.pratr.cz

dívku se jedná. Vlasy je ale také možné věnovat konkrétní osobě v jejich databázi. Můžete se na Pramen pomoci obrátit i s tím, že máte například příbuznou či kamarádku, které chcete vlasy poskytnout, a oslovit je s výrobou paruky.

Probíhalo slavnostní předání vlasů? Pokud ano, co vám v tu chvíli šlo hlavou?

Na předání paruky jsem byla pozvána v polovině února. Přestože jsem se velmi těšila, trochu jsem se obávala, abych nereagovala příliš emotivně. Už prohlížení fotografií nemocných dětí bez vlásků mi totiž vhnání slzy do očí. Když jsem však viděla, s jakou radostí Anežka paruku přijala, a její úsměv, nebyly to slzy lítosti, ale štěstí. Vidíte tu okamžitou proměnu, to, že i vlasy mohou znamenat bezpečí, a jak bez nich může být člověk zranitelný. Zároveň mi v tu chvíli sílila v hlavě myšlenka, že jsem vlastně neudělala nic tak záslužného, pouze jsem přebytky přesunula k nedostatku. Velikou výhodu spatřuji v možnosti medializace pomoci, jelikož jejich forem může být velmi mnoho, záleží jen na nás, kterou zvolíme.

Jak na paruku od vás Anežka reagovala?

Z Anežky číselo dětská radost a nedočkavost, v očekávání pro ni tak vytoužených pravých vlásků. Rozdíl mezi parukou z umělých a pravých vlásků byl obrovský. Ta proměna, kdy se z ní jedním okamžikem stala slečna, byla vidět už v jejím napřímeném postoji. Při předání se kromě informací o péči dozvěděla, že konečně může přespat u kamarádky či na školním výletě a výjimečně si paruku na hlavě ponechat i přes noc.

Co na vaše rozhodnutí říkala rodina, přátelé, kolegové v práci?

Manžel moje rozhodnutí podporoval, rodina byla s mým záměrem obeznámena již delší dobu. Přestože někteří přátelé věděli, že se něco podobného chystá, o průběhu akce vědělo jen pár nejbližších. I rodiče se to dozvěděli až z televize. Díky pořadu a aktivitě mé sestry se informace rozšířila především na sociálních sítích. Byla jsem překvapena množstvím reakcí a na popud kolegyně jsme vše zveřejnili také na Facebooku naší školy, tedy hradecké zdrávký.

V pořadu jste poznamenala, že vám vlasy rostou velmi rychle. Necháte si je zase narůst, nebo je pohodlnější je mít nakrátko?

Momentálně si velmi užívám krátký sestřih, do-

konce jsme po mém ostříhání se syny navštívili bazén a tam jsem si velmi užívala benefit tohoto účesu. Mohu se spontánně rozhodnout si vlasy umýt a mít je za pár minut suché. Předtím to obnášelo téměř tři až čtyři hodiny prosychání. Další možnost darování vlasů nevylučuji. Jednou z podmínek však jsou nebarvené přírodní vlasy, dlouhé minimálně 30 centimetrů. Prozatím to díky absenci šedin bylo možné, tak uvidíme, zda tomu tak bude i za pár let.

Učíte na zdravotnické škole v Hradci Králové budoucí zubní techniky. Inspiroval váš veřejný čin studenty nebo někoho jiného mimo školu k následování?

Bezprostředně po odvysílání jsme zaznamenali reakce širší veřejnosti, například že mnozí mají doma schovaný dětský culík a nyní našel využití. Vedoucí oboru dětských sester mě kontaktovala s tím, že ráda poskytne své dlouhé vlasy. Také z řad studentů byla nějaká odezva. Asi by to mělo celé větší dopad, kdybychom mohli být ve škole.

Byl to jeden z vašich cílů?

Hlavním cílem bylo upozornit okolí, že pomoc může mít mnoho podob a nemusí být vždy jen

materiální. Bez nadsázky to může být i úsměv, pozdrav nebo pár minut vašeho času. Žáci středních škol mohou pomáhat v této době žákům ze základních škol a jejich rodinám tím, že je budou doučovat. Chce to jen nápad.

Máte v sobě touhu pomáhat druhým a být empatická?

Abyste mohli vykonávat povolání zubního technika, musíte mít obojí v dostatečné míře. Umět si představit, jaké to je ukázat se okolí, partnerovi, manželce bez zubů a odhalit se až na dřev. V devíti letech, což je věk mého staršího syna, jsem přišla úrazem o přední zuby. Vzhledem k věku nebylo možné zhotovit fixní řešení a musela jsem mít, téměř do dospělosti, snímatelnou náhradu. Tehdy jsem byla odkázána nejen na zručnost, ale právě na empatii tehdejších zubních techniků, kteří mi náhrady, jak jsem postupně rostla, vyráběli. Bezprostřední úsměv jsem si začala užívat až s prvním definitivním můstkem. Díky této zkušenosti vím, jaké to je. I to byl jeden z impulzů, proč jsem šla studovat tento obor na zdravotnickou školu do Hradce Králové. Baví mě vracet lidem úsměv. A v našem oboru doslovně. Za téměř 20 let praxe v oboru zubní technik jsem tomu byla mnohokrát přítomná. Naším žákům to demonstruji na případu, který se mi stal a který symbolizuje naši práci. „Představte si, že 55letá pacientka přijde do zubní laboratoře v odpoledních hodinách s prasklou zubní protézou. Chcete jít domů v 15 hodin. Žádný program na odpoledne nemáte, pacientka si má přijít pro opravenou náhradu druhý den. Nebo máte možnost zareagovat na nastalou situaci, zůstat v práci o hodinu déle (zítra půjdete dříve) a opravenou náhradu odevzdat tentýž den. Díky tomu jste ušetřili ženu ponižujícím pocitům a zachovali ji v očích jejího manžela jako dámu. A stálo vás to pouze změnu termínu a ochotu. A věřte mi, ten úsměv stojí za to.“

Vedete k tomu i své dva syny?

Zcela přirozeně a automaticky. Od běžné pomoci v domácnosti, péči o domácí mazlíčky, po cílenou a konkrétní pomoc druhým. Před lety zažili jednu krásnou lekci vedení k empatii. Na jednom vesnickém sportovním hřišti v Anglii zůstaly večer dětské hodinky s motivem lega. Tehdy pětiletému synovi jsme vysvětlili, že by bylo nesprávné je vzít, i když se mu líbily. Popsali jsme mu, jak se jejich majitel bude druhý den z nálezu radovat. Pár dní poté ztratil syn na pláži oblíbené autíčko. Několi-

krát jsme vše prohledali, a když jsme druhý den odjízďeli, šli jsme se tam ještě naposledy podívat. Na jednom z velkých kamenů bylo auto položeno, někdo jej tam nechal, protože nebylo jeho. Názornější ukázkou jsme si nemohli přát. Ideální pro pochopení podstaty empatie je mít tu zkušenost nebo zažít nějaký diskomfort či nedostatek. I proto jsme s nimi navštívili Kavárnu ve tmě. Zažili na vlastní oči, jaké to je nevidět. Když jsme byli předávat Anežce paruku, domluvili jsme se, že každoročně jedním svým kapesným přispějí někomu na paruku. Mobilní telefon mají dostat až k desátým narozeninám a jsme s nimi již domluveni, že si vyberou jednu konkrétní nadaci, které budou měsíčně odesílat jednu DMS. Zároveň je vedeme ve stylu japonského přísloví Nepříteli rybu dej, přítele ji nauč lovit.

Myslíte si, že v dnešní době je pomoc těm, kteří to potřebují, samozřejmostí, nebo lidé spíše myslí sami na sebe?

Domnívám se, že v tomto ohledu jsme na tom díky moderním technologiím lépe než před lety. Máme možnost být informováni o potřebě pomoci, to je důležité. U této otázky ale záleží i na úhlu pohledu. Často je to tak, že myslíme-li na ostatní, myslíme vlastně i na sebe. Před lety jsem na festivalu Jičín – město pohádky viděla na náměstí skupinku šesti seniorek z místního domova důchodců. Seděly u stolku, poslouchaly hudbu a mě spontánně napadlo koupit jim každé malou medovinu a popřát jim hezký den. Připily jsme si na zdraví, pozdravily se a já odešla. V materiálním přepočtu 120 korun a tři minuty času. A tady je právě úhel pohledu položené otázky. Mnohokrát se mi v následujících letech zlepšila nálada, když se mi vybavil jejich překvapený rozzářený úsměv, ta radost, že i o ně má někdo zájem, a dodnes mě ta vzpomínka hřeje. Byla to vzájemně obohacující radost.

Je pomoc a soucítění s druhými podstatou lidskosti, zvláště v tomto nelehkém období doprovázeném pandemií covid-19?

Mám ráda pocity sounáležitosti, solidaritu projevenou šitím roušek či pletením ponožek. Komenský se ve svém díle odkazuje na myšlenku, že to, co tvoří podstatu lidskosti, je snaha a přispění člověka, aby svět byl „v pořádku“, tedy svým přispěním se podílel na tom, aby to s lidstvem a se světem dopadlo dobře. Přispějme také, příležitost cťhá na každém kroku. Pojďme nečekat na vhodnou dobu a udělejme to právě teď. ■

Já, reportér

TV: Salonky Trutnovinky Vrchlabinky

Aplikace, ve které se staneš pravým reportérem!

Stáhni aplikaci

Sdílej

Vytvoř reportáž

Mobilní aplikace **Já, reportér** je aplikace našich médií pro každého, kdo se chce stát reportérem. Pomocí aplikace **nahrávejte video z mobilního telefonu** (IOS, Android) a odešlete ho do naší databáze. Redakce si váš záznam s krátkým popisem prohlédne a bude mít **možnost video publikovat.** ●

BUSINESS PLÁN | PRÁVO | FINANCE | VSTUP NA TRH
PODNIKATELSKÁ AKADEMIE

NASTARTUJTE SVÉ
PODNIKÁNÍ!

BYZNYSTARTER

DUBEN AŽ ČERVEN 2021
REGISTRACE NA TCHK.CZ NEBO P-PINK.CZ

TC TECHNOLOGICKÉ
CENTRUM
HRÁDEC KRÁLOVÉ

P.PINK.